

Tussen kruidkoek en geweten, menselijkheid als stille kracht

Lezersrecensie

[Mery Todde](#)

Met *De parel van de pastoriekeuken* levert Lyda Westerink een warme, gelaagde roman af waarin het alledaagse dorpsleven en grote morele vragen elkaar moeiteloos raken. Wat begint als een ogenschijnlijk ingetogen verhaal over een pastor op leeftijd, ontvouwt zich tot een subtiele roman over trouw, schuld, verandering en verzet.

Pastor Clemens is een man die al lang met pensioen had gekund, maar dat, tot opluchting van zijn parochianen, pertinent weigert. Niet uit koppigheid, maar uit betrokkenheid. Westerink schetst hem als een zeer menselijke geestelijke: mild, luisterend en soms twijfelend. Juist daarin schuilt zijn kracht. Hij is geen abstract symbool van het geloof, maar iemand die zijn parochianen kent, hun zwaktes accepteert en hen nabij blijft.

Het kloppend hart van het boek is zonder twijfel de pastoriekeuken. Daar staat Riek, onverzettelijk en zorgzaam, met haar koffie, kruidkoek en scherpe observaties. Ze wil geen ‘mevrouw pastoor’ zijn, maar is het in alles wat ertoe doet. Riek is meer dan een bijfiguur: zij bewaart het morele kompas van het verhaal én het pijnlijke geheim uit het verleden van pastor Clemens. Hun band is teder, realistisch en vrij van sentimentalisme, een van de grote verdiensten van deze roman.

Wanneer het bisdom een behoudende kapelaan naar de parochie stuurt, verandert de toon. De spanning tussen een ruimhartig, mensgericht geloof en rigide kerkelijke regels wordt voelbaar en dreigend. Westerink beschrijft dit conflict zonder karikaturen: zelfs de conservatieve krachten blijven menselijk, al zijn hun gevolgen dat allerm minst. Het verleden van pastor Clemens, dat langzaam aan het licht komt, voegt een indringende psychologische laag toe en maakt zijn keuzes des te begrijpelijker en pijnlijker.

De stijl van Westerink is helder en beeldend, met oog voor detail en ritme. Ze schrijft met compassie, maar schuwt de confrontatie niet. *De parel van de pastoriekeuken* is geen luid pamflet tegen kerkelijke verstarring, maar een stille, indringende roman over wat er verloren dreigt te gaan wanneer instituties het menselijke uit het oog verliezen.

Dit is een boek dat nog even blijft nazinderen, als de geur van verse kruidkoek in een oude keuken: vertrouwd, troostrijk, maar met een ondertoon van weemoed en urgentie. Een aanrader voor lezers die houden van literaire romans met hart, diepgang en maatschappelijke relevantie.